

ærede Minister, at dette at have en Lejesum garanteret i 15 Aar af en Bank er jo saadan sin egen Sag. Uden at udkaste nogen som helst Beskyldning af nogen Art eller — hvad skal jeg kalde det — uden at fremsætte nogen Kritik mod nogen som helst Bank, maa jeg dog sige, at en Bank er jo en Institution, som ikke i og for sig altid er bestaaende paa samme Vilkaar. En Bank kan i Løbet af 10—15 Aar undergaa mange Forandringer. En Garanti, som en Bank giver i Dag, behøver derfor ikke at være ganske den samme om 15 Aar, saa selve Lejesummen er ikke saa sikkert garanteret, som den højtærede Minister synes at gaa ud fra. Men dette er for mig ikke egentlig noget Hovedspørgsmaal, og jeg tror heller ikke, det vil blive det afgørende.

Jeg skal ikke nægte, at nu, efter at den højtærede Minister har talt, som han gjorde, og efter at man har hørt de Bemærkninger, der ere faldne her i Salen, synes jeg, man maa opfordre det Udvalg, som sikkert vil blive nedsat, til at skynde sig. Thi det er dog urimeligt, at baade Bygherren og Haandværkerne skulle vente længe paa Forslaget. Vi pleje jo ikke at være saa forfærdelig hurtige her i Rigsdagen med at afgøre vore Sager. Det er ikke ualmindeligt, at selv ikke store Sager kunne vente fra Oktober til April med at finde deres Afgørelse. I dette Tilfælde vilde jeg dog synes, at det var hensigtsmæssigt at tage et Hensyn, som den højtærede Minister synes at tage sig let, til baade Bygherren og Kreditorerne, nemlig det Hensyn ikke at lade dem vente længere end nødvendigt paa Afgørelsen. Hvis man virkelig fra saa afgørende Sider her i Tinget som Højre og de frikonservative, hvad man maa tro efter at have hørt Ordførerne udtale sig, er enig om, at denne Sag ikke skal gennemføres — hvad jeg meget ønsker —, vilde det ikke være urimeligt, at man gik til en hurtig Retsforfølgning. Thi det er indlysende, at for hver Dag der gaar, maa Bygherren tabe Penge ved at have en Bygning staaende, som ikke udlejes, alle de store Lokaler, der tænkes anvendte til dette Øjemed. Man maa for hans Skyld ønske, at det hurtigt afgøres. Den højtærede Minister kunde have afgjort det og burde efter min Mening have afgjort det, da han i Fjor saa Stemningen her i Tinget, ved at sige: Denne Sag kan ikke gennemføres, jeg kan ikke møde med den igen. Men han har ganske roligt og letsindigt mødt med den paa ny uden at sikre sig nogen Mulighed

for at kunne gennemføre den. Det maa da saa være i hans velforstaaede Interesse at Sagen nu afgøres hurtigst muligt, hvad enten man vil gaa til at købe denne Bygning eller ej.

H. N. Hansen: Ved at følge denne Sags Forhandling i afvigte Samling fik jeg det Indtryk, at Retten i Sagen var paa deres Side, som fraraadede Rigsdagen at slutte sig til det foreliggende Lovforslag. Jeg skal derfor ikke optage Spørgsmaalet derom, idet jeg kan henholde mig til de Ytringer, der i saa Henseende ere faldne baade tidligere ved Forhandlingerne her i Salen og nu i Dag. Jeg tror, det vil blive ved at staa saadan, hvad ogsaa den ærede sidste Taler kom ind paa, at det er en betænkelig Sag at gaa til at skaffe os en offentlig Bygning, som oprindelig slet ikke har haft det Formaal, hvortil den skal anvendes. Enhver, der har haft med et saadant Foretagende at gøre, enhver, der har givet sig af med offentlige Bygningsanliggender, ved, hvor vigtigt det er, at man fra først af, fra den første Grundsten til den øverste Tagspids, har lagt sin Plan for Bygningen og ved, hvorledes den giver sig Udtryk i Bygningens Indre og ogsaa i dens Ydre — jeg taler ikke her om det arkitektonisk skønne, men om det rent praktiske. Men jeg har ved at gøre mig flygtig bekendt med denne Bygning set, at den neppe kommer til at fyldestgøre de Krav, vi ellers stille til offentlige Bygninger, og jeg føler mig forvisset om, at den ærede Minister siger det samme i sit inderste Hjerte. Thi den anden Etat, Jernbaneetaten, som han ogsaa staa i Spidsen for, har altid haft Øje for dette ved sine Byggeforetagender. Denne Side af Sagen vil jeg imidlertid ikke fordybe mig yderligere i. Jeg har begæret Ordet, dels for gøre et Par Bemærkninger om, hvor Fejlen ligger, og dels for at give en Antydning af andre Muligheder for en Løsning af denne Sag. Der er jo ingen, der her taler for enten at fortrædige den ene eller den anden, men der tales kun for at naa det bedste Maal med Hensyn til den Telegrafbygning, vi alle ønske.

Jeg henholder mig da til de Oplysninger, der fremkom i Ministerens meget tydelige og oplysende Foredrag ved Sagens 1ste Behandling i Fjor her i Tinget. Da meddelte han os, at Telegrafvæsenet først havde søgt at ordne sig — nu gaar jeg en halv Snes Aar tilbage i Tiden — med Postvæsenet. Saa slipper man den Tanke, fordi der kommer en ny Tanke frem. Man